

her ikke er større, end at man skulde tro, at det fremsatte Lovforslag uskadte kunde slippe gennem dette høje Ting og naa op i det andet høje Ting.

Jeg forstaar Stillingen saaledes, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) ikke havde nogen egentlig Indvending at gøre mod de Udtryk, der benyttes om Jordvurderingen, og at der er rimelig Udsigt til, at Lovforslaget § 1, som jo er den ene vigtige, kan gaa igennem dette høje Ting uden Vanskelighed. Men saa er der Spørgsmaalet om, hvad man endvidere vil føre ind i dette Lovforslag. Den Gang, jeg fremsatte dette Lovforslag, var det min Mening; at det var en Lejlighedslov og en Retfærdighedslov, man her fik til Behandling, og jeg tænkte aldeles ikke paa, at vi samtidig skulde gaa til en Revision af Ejendomsskyldloven. Det var ikke urimeligt, at jeg ikke tænkte paa det, thi hvis der havde været Stemning derfor, forstod jeg ikke, og forstaar jeg stadig ikke — det nævnedes jeg ogsaa ved Fremsættelsen —, hvorfor den tidligere Regering ikke har benyttet de 3 Aar, hvori den har siddet, til at foreslaa saadanne Ændringer i Ejendomsskyldloven, som nu pludselig af alle synes ønskelige. Jeg har ikke tilstrækkelig Forklaring paa dette Fænomen deri, at det ærede Medlem fra Æbeltoft mente, at han vilde være blevet stærkt angrebet, hvis han var fremkommet med et Lovforslag af lignende Art som dette. For det første er det ærede Medlem jo vant til at blive stærkt angrebet, det har han selv nævnt i dette høje Ting, og for det andet kan det ikke afholde nogen Mand fra at gøre det, han anser for Ret, at han bliver angrebet derfor. Jeg forstaar, som sagt, ikke, hvorfor det ærede Medlem har tøvet med at fremsætte Forslag til Lov om en Revision af Ejendomsskyldloven. Det var saa lidt i min Tanke overhovedet at komme ind paa dette Spørgsmaal om den 5-aarige eller 10-aarige Vurdering, idet jeg gik ud fra, at selv om dette Lovforslag blev vedtaget, stod Ejendomsskyldloven i Kraft, og ifølge den maatte der blive en almindelig Vurdering til Ejendomsskyld i 1919. Det er muligt, jeg har taget fejl deri, men det er klart, at fra mig kan der aldeles ikke rejses nogen Modstand mod, at man indførte i dette Lovforslag, at der skulde finde en almindelig Vurdering Sted igen om 5 Aar. Jeg skænkede det, som sagt, ikke nogen Tanke, fordi jeg ikke vilde indpaa en Revision af Ejendomsskyldlovens al-

mindelige Bestemmelser. Dernæst vil jeg ogsaa sige dette, at jeg personlig ikke har nærret nogen Tvivl om, at forinden man i 1919 kom til at behandle Ejendomsskyldloven — man skal jo omkring 1916 til at foranstalte en almindelig Heksesabbat om vore Skattelove her i Landet —, saa vilde ogsaa Ejendomsskyldloven komme i Smeltingen. Altsaa, jeg gik med Sikkerhed ud fra, at der var længe til 1919 og den Vurdering til Ejendomsskyld, der da skulde finde Sted. Men ønsker man, og finder man det nødvendigt — jeg tror ikke paa det — at indføre en saadan Bestemmelse her i Loven, kan jeg for mit Vedkommende ikke have det mindste derimod.

Saa vil man yderligere revidere Ejendomsskyldloven. At den har store og klare Mangler baade for de vurderende og de vurderede, kan der ikke være Tvivl om, jeg havde blot ikke tænkt, at Øjeblikket nu var kommet til at foretage denne Revision, jeg troede, man kunde vente dermed. Men vil man dette, er det naturligt, at man kommer til at tænke paa Fradragsreglerne. Dette Emne er mig ikke fremmed; jeg havde den Ære at være med til Behandlingen derom i 1909—10, og da forelaa Sagen saaledes, at der fra Medlemmer her i Salen kom Lovforslag om, at man i Stedet for de ret udviklede Fradragsregler i Ejendomsskyldlovens § 7 skulde have et almindeligt Fradrag paa 2,500 Kr. for Landejendomme — for saaledes lød det oprindeligt i Lovforslaget —, og det var da min Opgave fra Regeringens Side at medarbejde hertil. Det første, jeg maatte gøre, var at forlange, at naar Landejendomme overhovedet skulde have et almindeligt Fradrag, maatte vel ogsaa Byeendomme komme ind under samme Regler, og det gik saa ogsaa Forslagsstillerne villigt ind paa. Desuden havde man den Gang foreslaaet, at den Promille, som Ejendomsskyldloven fastsatte, 1 Kr. 10 Øre, skulde sættes op til 1 Kr. 20 Øre. Efter den Udregning, der var gjort om, hvad Fradragsreglerne, som de formede sig til sidst, vilde betyde finansielt, maatte Finansministeren stille den Fordring, at det blev 1 Kr. 25 Øre, og det gik man ogsaa ind paa her i Salen. Samtidig forøgede man de Lejesummer, der findes i første Stykke af § 7. Det ærede Medlem fra Æbeltoft undrede sig over de urimelige Tal, der den Gang fremkom. De fremkom saaledes, at man lagde 12 Kr. til for Landet, 24 Kr., altsaa det dobbelte, for Købstæderne og endelig atter